

Arrest

nr. 74 262 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 17 juni 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 20 juni 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 augustus 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 26 augustus 2011 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 14 oktober 1972 in Nazran. In september 2007 werden de zoon en de neef van de Ingoesjetische zakenman M.(...) A.(...) (die de neef van uw vader is) ontvoerd. De volgende dag, op 19 september 2007, nam u deel aan een protestmeeting in Nazran. Medewerkers van OMON jaagden de deelnemers weg. Jullie werden geslagen. Twee weken later ging u van uw werk naar huis. U werd gedwongen in een auto te stappen. U werd naar de lokale politieafdeling gebracht. Een rechercheur ondervroeg u over de redenen van uw deelname aan de meeting. Enkele uren later werd u vrijgelaten. Op 1 april 2008 werd u thuis aangehouden door onbekenden. U werd meegenomen en ondervraagd door een rechercheur. Na twee à drie dagen werd u vrijgelaten. Eind april 2008 zat u in de auto met uw vriend T.(...) J.(...). Bij het dorpje Ekazjevo werd jullie auto geblokkeerd door twee minibussen. Er stapten gewapende mannen uit, die u oppakten. U werd ergens naartoe gebracht, ondervraagd door twee personen en mishandeld. Ze vroegen u bepaalde documenten te ondertekenen, wat u weigerde. Uw vriend had uw familie op de hoogte gebracht, die de MVD contacteerde. Zo werd u de tweede dag ergens naartoe gebracht en vrijgelaten. Uw oudste broer kwam u daar ophalen. In maart 2010 was er een explosie bij het gebouw van de GOVD in Karabulak. Op 17 of 18 oktober 2010 werd u in de bowlingzaal vlakbij uw huis aangehouden door gemaskerde en gewapende speciale diensten. Ze dwongen iedereen op de vloer te gaan liggen. U werd meegenomen, ondervraagd en mishandeld. Tijdens uw aanhouding werd een huiszoeking bij u thuis uitgevoerd. Na een paar dagen werd u vrijgelaten. Uiteindelijk verliet u Ingoesjetië op 17 juni 2011. U werd samen met uw vrouw en kinderen per minibus naar Rostov gebracht, waar jullie 's avonds aankwamen. Dezelfde avond reisden jullie met een minibus verder. Aan de Oekraïense grens stapten jullie over in een grote vrachtwagen, die jullie naar België bracht. Op 20 juni 2011 bereikten jullie België. Dezelfde dag dienden u en uw vrouw L.(...) K.(...) (O.V. 6.831.668) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort en de geboorteakten van uw twee kinderen.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Ingoesjetië problemen heeft met de autoriteiten en met onbekenden. Deze problemen ontstonden nadat u in september 2007 deelnam aan een meeting met de familie A.(...). U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken. Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw deelname aan de meeting in september 2007, uw arrestatie twee weken na deze meeting, uw twee arrestaties in april 2008, uw arrestatie in oktober 2010 en de explosie bij de GOVD in maart 2010. Evenmin kan u een begin van bewijs voorleggen waaruit blijkt dat u familie bent van M.(...) A.(...) en de twee jongens die werden ontvoerd in september 2007. Uw vrouw verklaarde dat er na uw laatste arrestatie in oktober 2010 nog twee à drie keer gemaskerde mensen bij jullie thuis kwamen, maar dat u niet thuis was (CGVS vrouw, p. 6). Ook van deze bezoeken kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. Daarnaast stelde ik een belangrijke tegenstrijdigheid vast tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw. U verklaarde dat u in oktober 2010 werd aangehouden in een bowlingzaal dichtbij uw huis. U stelde dat uw vrouw toen thuis was (CGVS, p. 16). Uw vrouw verklaarde echter dat u in oktober 2010 thuis werd meegenomen (CGVS vrouw, p. 5-6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zweeg uw vrouw (CGVS vrouw, p. 6). Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar bestaan. Aangezien deze arrestatie het laatste probleem is dat u in uw land van herkomst met de autoriteiten kende, kon ik redelijkerwijze verwachten dat jullie verklaringen hierover consistent zijn. De vermelde tegenstrijdigheid, die de kern van uw asielrelaas raakt, holt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uit. Verder stelde ik vast dat verschillende verklaringen met betrekking tot uw vermeende familieleden en uw deelname aan de meeting in september 2007, niet overeenstemmen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U stelde dat de vader van M.(...) A.(...) "S.(...)" heet en dat M.(...) patroniem "S.(...)" is (CGVS, p. 9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat het patroniem van M.(...) A.(...) "M.(...)" luidt. U wist verder niet met welke business M.(...) A.(...) zich bezighield en welke informatie op zijn website staat (CGVS, p. 9). U verklaarde dat het tweede in september 2007 ontvoerde familielid "O.(...) M.(...) A.(...)" heette (CGVS, p. 11). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat deze persoon "M.(...) O.(...) A.(...)" heet. U stelde dat uw twee ontvoerde familieleden zo een anderhalve of twee maand later teruggevonden werden (CGVS, p. 11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat de meeting al een dag later werd

ontbonden nadat de twee familieleden werden vrijgelaten. Mocht u werkelijk familie zijn van M.(...) A.(...) en de twee ontvoerde jongens en werkelijk hebben deelgenomen aan de protestmeeting, kan ik verwachten dat u hierover juiste informatie zou kunnen geven. Zo ontstaat ernstige twijfel over uw deelname aan de meeting en over uw verwantschap met M.(...) A.(...) en de ontvoerde jongens. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling te staan. Bovendien bleken enkele verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u in april 2008 werd aangehouden en ondervraagd over de protestmeeting (CGVS, p. 12, 13, 14). Tijdens het interview bij de DVZ had u nochtans beweerd dat u in verband met de meeting van de familie A.(...) drie keer werd aangehouden en ondervraagd in de periode 2010 en 2011 (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u oktober 2010 had gezegd (CGVS, p. 18). Hiermee is deze tegenstrijdigheid niet opgeheven. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Tevens verklaarde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat het laatste probleem dat u met de autoriteiten kende, dateerde van oktober 2010 (CGVS, p. 18). U bevestigde dat u in februari 2011 geen problemen kende (CGVS, p. 20). Tijdens het interview bij de DVZ had u nochtans beweerd dat u in februari 2011 op straat werd aangehouden en een half uur werd ondervraagd in het politiekantoor van Karabulak in verband met de explosie in april 2010 (DVZ vragenlijst, vraag 3.1). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat uw laatste probleem met de autoriteiten in oktober 2010 plaatsvond (CGVS, p. 20). Hiermee blijft deze tegenstrijdigheid bestaan. Al deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan. Daarenboven is het opvallend dat u erg snel na uw arrestatie op 17 oktober 2010 niettemin een internationaal paspoort van de autoriteiten zou verkregen hebben. U verklaarde dat u in oktober 2010 een internationaal paspoort verkreeg (CGVS, p. 5). Volgens de stempel op pagina 18 van uw Russisch binnenlands paspoort verkreeg u uw internationaal paspoort op 29 oktober 2010. U stelde dat u geen problemen ondervond bij de aanvraag of afhaling van dit internationaal paspoort (CGVS, p. 6). Het feit dat u zo snel na uw arrestatie uw internationaal paspoort bij de autoriteiten afhaalde, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben. Bovendien verklaarde u dat uw internationaal paspoort op de tweede dag van uw opsluiting in oktober 2010, rond 18 oktober 2010, in beslag werd genomen tijdens een huiszoeking (CGVS, p. 5 en 16). U stelde dat u na de inbeslagname van uw internationaal paspoort er geen nieuw meer aanvroeg (CGVS, p. 6). Het is echter praktisch onmogelijk om uw internationaal paspoort op 29 oktober 2010 af te halen als het daarvoor, rond 18 oktober 2010, zou in beslag genomen zijn. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang. Verder blijkt dat de periode tussen uw laatste problemen en uw vlucht naar België opvallend lang was. U verklaarde dat u na uw arrestatie in oktober 2010 geen problemen meer kende met de autoriteiten (CGVS, p. 17, 18, 20). Na oktober 2010 werd u niet meer bedreigd (CGVS, p. 18). U verklaarde dat u na uw arrestatie in oktober 2010 bleef werken tot mei 2011 (CGVS, p. 4). Bovendien waren uw ouders ziek en wilde u uw zaak in bouw- en huishoudmateriaal niet verliezen (CGVS, p. 18). Pas op 17 juni 2011, ongeveer negen maanden na uw laatste problemen, verliet u uiteindelijk Ingoesjetië. Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Voorts kan ik geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Ingoesjetië naar België. U verklaarde dat u en uw gezinsleden eerst naar Rostov werden gebracht. Daar stapten jullie over in een minibus die jullie naar de Oekraïense grens bracht. Aan die grens stapten jullie over in een vrachtwagen waarin jullie naar België verder reisden. U was tijdens deze reis enkel in het bezit van uw Russisch binnenlands paspoort (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u en uw gezinsleden in een speciale ruimte in het achterste deel van de vrachtwagen zaten (CGVS, p. 7). U zou onderweg tussen Rusland en België niet persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 7). Wel werd de vrachtwagen waarin jullie zaten, één keer gestopt, waarbij het achterste deel echter niet geopend werd. Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier stak, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte controles van vrachtwagens worden uitgevoerd, waarbij verstopte personen gegarandeerd gedetecteerd worden. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder gevonden of gecontroleerd te worden. Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u, in het achterste deel van een vrachtwagen, zonder gecontroleerd of gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij een huiszoeking in oktober 2010 in beslag werd genomen (CGVS, p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de

geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold. Uit het voorgaande blijkt dat ik ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort en de geboorteakten van uw kinderen) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, L.(...) K.(...) (O.V. 6.831.668), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 23 februari 1980 in Nazran. In 2007 nam uw man M.(...) A.(...) (O.V. 6.831.668) deel aan een meeting in Magas. Na de meeting werd uw man thuis aangehouden. Later werd uw man nog eens gearresteerd. Uw man werd in oktober 2010 voor het laatst thuis meegenomen. Drie dagen later werd hij vrijgelaten. Hierna sliep uw man niet meer thuis. Nog twee à drie keer kwamen gemaskerde mensen thuis langs op zoek naar uw man. Uiteindelijk verliet u Ingoesjetië op 17 juni 2011 met een minibus. Later moesten jullie overstappen in een vrachtwagen. Via Oekraïne reisden jullie naar België. Op 20 juni 2011 bereikten jullie België. Dezelfde dag dienden u en uw man M.(...) A.(...) (O.V. 6.831.668) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Russisch binnenlands paspoort voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende, verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (vragenlijst DVZ, 3.5 en CGVS, p. 4-5). In het kader van de asielaanvraag van uw man M.(...) A.(...) (O.V. 6.831.668) nam ik de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarom kan ik ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan ik de beslissing van uw man M.(...) A.(...) (O.V. 6.831.668) nam, verwijst ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

'(...)

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden. Het door u in het kader van uw asielaanvraag

voorgelegde document (uw Russisch binnenlands paspoort) kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Dit document bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Aangaande de geheugenproblemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 3), moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de vastgestelde tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van “artikel 3 van de Conventie van de Mens”, “art. 2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de principes van behoorlijk bestuur en van de principes van machtsoverschrijding. Verzoekers houden vooreerst een theoretische uiteenzetting over de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. Waar in de bestreden beslissing het gebrek aan bewijs wordt besproken, merken verzoekers op dat ze vrezen vermoord te worden door personen die zich als de autoriteiten gedragen, maar die zich niet identificeren, waardoor het onmogelijk is om te weten wie precies verzoekers aanvalt. Het land is bovendien volgens verzoekers niet beheerd en de situatie is chaotisch en corrupt. Verzoekers wijzen erop dat deze gegevens niet weerlegd worden door de CEDOCA-informatie. De bewijzen zijn volgens verzoekers onmogelijk te verkrijgen, aangezien ze onbestaand zijn. Het gebrek aan tastbare bewijzen kan worden uitgelegd omdat deze bewijzen enkel door de auteurs van de onrechtmatige arrestaties, van de huiszoekingen en de gepleegde gewelddaden zouden kunnen worden opgemaakt en afgeleverd. Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal geen rekening houdt met de situatie in Ingoesjetië, waardoor het argument van de verwerende partij onredelijk is. Voorts opperen verzoekers dat ze nooit hebben beweerd dat M. A. een nauwe verwant was. Hij is, zo stellen verzoekers, een ver familielid die ze zelden ontmoeten. Hij behoort wel tot dezelfde clan of teip, hetgeen volgens verzoekers in Ingoesjetië volstaat om als familielid te worden beschouwd.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de plaats waar eerste verzoeker zou zijn gearresteerd, stellen verzoekers dat tweede verzoekster zenuwachtig was tijdens haar gehoor en dat ze zich data moeilijk kan herinneren. Er werd volgens verzoekers aan haar ook niet gevraagd de arrestaties van haar man te beschrijven. De vragen bleven beperkt tot de lokalisatie van de arrestatie. Eerste verzoeker blijft bij zijn verklaring dat hij in de bowling werd gearresteerd, die overigens dicht bij hun woning, maar ook dichtbij het gebouw van de GOVD gelegen is. Met betrekking tot de verwantschap met M.A. stellen verzoekers wederom dat hij slechts een ver familielid is en enkel behoort tot dezelfde clan. Verder stellen verzoekers dat eerste verzoeker nooit politiek actief is geweest en ervan uit ging dat de oppositie geen kans had. De deelname aan de betoging ten voordele van M. A. dient volgens verzoekers als een verzetsdaad te worden beschouwd. Als lid van de teip diende verzoeker aanwezig te zijn, omdat het laf zou zijn geweest de betoging niet bij te wonen. Eerste verzoeker was sociaal verplicht ten aanzien van de teip om aan de betoging deel te nemen. Het was volgens verzoeker “the place to be” op straffe van sociale uitsluiting en overtreding van de regels van solidariteit die het maatschappelijke leven in het land beheersen. Eerste verzoeker heeft slechts één dag deelgenomen zonder op de hoogte te zijn van de activiteiten van zijn familielid. Verzoekers verduidelijken ten slotte dat ze nog nooit een computer hebben bediend en er ook geen thuis hadden en geen verstand hebben van internetconnecties.

Betreffende de tegenstrijdigheden in verband met hun aanhoudingen, verduidelijken verzoekers dat ze een duidelijk onderscheid maken tussen de problemen die hen persoonlijk viseren enerzijds en contacten met de autoriteiten waarmee elke burger in Ingoesjetië geconfronteerd kan worden, anderzijds. Ze stellen ook dat, ten gevolge van de ontplofing op de GOVD in april 2010, de hele buurt werd opgeroepen en werd ondervraagd in het kader van een routine-onderzoek. De vragen waren heel beperkt.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot het verkrijgen van een internationaal paspoort, geeft eerste verzoeker toe dat hij de data waarschijnlijk verwacht.

Met betrekking tot de lange periode tussen hun laatste problemen en het vertrek uit hun land van herkomst stellen verzoekers dat ze werden geconfronteerd met het groeiende geweld in Ingoesjetië en beseften ze dat de autoriteiten hen nooit met rust zouden laten.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, wijzen verzoekers erop dat het geweld in Ingoesjetië niet systematisch dient gekoppeld te worden aan de rebellenacties of de reactie daarop. Volgens verzoekers kan hiermee niet uitgesloten worden dat zij het slachtoffer zouden worden van doodstraf of executie of van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Volgens verzoekers werden de gevallen voorzien in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet door het Commissariaat-generaal helemaal niet onderzocht. Verzoekers wijzen erop dat de situatie in Ingoesjetië dagelijks dramatischer wordt en dat dit werd aangeklaagd door verschillende organisaties. Verzoekers tonen aan de hand van de oppervlakte en het bevolkingscijfer, die zij citeren van Wikipedia, aan dat er toch heel wat moorden en verdwijningen plaatsvinden. Verzoekers verwijzen ook naar een aantal Engelstalige artikels van Artsen Zonder Grenzen die volgens hen aantonen dat er een gespannen situatie heerst in Ingoesjetië en dat dit gevolgen heeft voor de bevolking op psychisch vlak. Daarom is het niet abnormaal dat er een mogelijkheid is dat verzoekers "*psychisch gestoord*" zijn. Verzoekers vermelden ten slotte dat de situatie van Tsjetsjenië en het Noordelijke Kaukasus werd aangestipt in het verslag van Amnesty International. Ze verwijzen naar een index van een aantal rapporten. Verzoekers leggen ter terechtzitting drie originele documenten neer, met name twee oproepingen en een brief van de mensenrechtenorganisatie MASHR, met vertaling en omslag.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissingen, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, zijn in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoekers geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die ze verklaren te hebben gekend naar aanleiding van hun deelname aan de meeting en ingevolge hun familieband met M. A. Daarnaast stelde het Commissariaat-generaal een belangrijke tegenstrijdigheid vast tussen de verklaringen van eerste verzoeker en die van zijn echtgenote in verband met de plaats van zijn aanhouding. Verder stelt het Commissariaat-generaal vast dat verschillende verklaringen met betrekking tot verzoekers' vermeende familieleden en de deelname aan de meeting in september 2007 niet overeenstemmen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt over deze familie en het verloop van deze meeting. Bovendien zijn er enkele verklaringen van verzoekers tegenstrijdig met deze die ze hebben afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor hun geloofwaardigheid verder wordt aangetast. Het is tevens opvallend dat verzoeker snel na zijn arrestatie een internationaal paspoort van de autoriteiten heeft verkregen en dat hij bovendien de inbeslagname van het paspoort situeert vóór het moment waarop het hem werd afgeleverd, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt. Verder vermeldt het Commissariaat-generaal dat de periode tussen de laatste problemen en de vlucht naar België opvallend lang was. Tenslotte hecht het Commissariaat-generaal geen geloof aan verzoekers' verklaringen over de reisweg van Ingoesjetië naar België. De documenten die verzoekers neerleggen betreffen elementen die niet worden betwist. Aangaande de geheugenproblemen waarvan tweede verzoekster melding maakt, merkt het Commissariaat-generaal op dat verzoekers hiervan geen enkel begin van bewijs neerleggen. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wijst het Commissariaat-generaal op zijn appreciatiemarge en wordt er, na een analyse van de beschikbare informatie, besloten dat er in Ingoesjetië actueel voor burgers geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. Hoewel geloofwaardige verklaringen in beginsel kunnen volstaan als bewijs van bepaalde vervolgingsfeiten, kan redelijkerwijs van een asielzoeker worden verwacht dat hij bepaalde aspecten van zijn relaas met bewijsstukken kan staven. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker verklaarde dat hij geen bewijs heeft van de arrestaties en opsluitingen die hij heeft ondergaan. Hij beweert dat hij ook geen convocaties heeft gehad, geen bewijs heeft van zijn familieband met A.M. en

geen bewijs heeft van zijn deelname aan de meeting in 2007 (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/08/2011, p. 18-19). In het verzoekschrift stellen verzoekers dat het onmogelijk is om bewijzen te verkrijgen omdat ze onbestaand zijn. De uitleg van verzoekers dat het onrechtmatig karakter van de arrestaties en de situatie in Ingoesjetië een verklaring vormt voor het ontbreken van bewijzen, kan bezwaarlijk worden aanvaard. Ter terechtzitting leggen verzoekers immers originele convocaties neer die dateren van vóór hun gehoor op het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt duidelijk dat het wél mogelijk is om het relaas met stukken te onderbouwen. Het betoog van verzoekers volstaat in geen geval om het totale gebrek aan elk begin van bewijs te rechtvaardigen.

2.5. In het verzoekschrift proberen verzoekers M. A. af te schilderen als een ver familielid en benadrukken zij dat hij louter als een lid van dezelfde clan moet worden gezien, terwijl eerste verzoeker in het gehoorverslag duidelijk stelde dat M. A. de neef van zijn vader is (stuk 6, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, 01/08/2011, p. 9). Hieruit blijkt dat de familieband niet zo vaag is als verzoekers beweren. Daarenboven mag van verzoekers worden verwacht dat zij in staat zijn om deze familieband met bewijsstukken, bijvoorbeeld door middel van uittreksels uit de geboorteakten, nauwkeurig aan te tonen. Verzoekers ondersteunen overigens hun betoog dat het behoren tot de clan of de teip volstaat om als familie te worden beschouwd, niet in het minst met objectieve informatie. In elk geval slagen zij er niet in hun relatie ten aanzien van M. A. te verhelderen, wat ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen hieromtrent.

2.6. Van de asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Het argument dat de verzoekende partij zenuwachtig was toen zij werd verhoord doet namelijk geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Het feit dat er niet naar werd gevraagd biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker verklaarde dat hij in oktober 2010 werd aangehouden in de bowlingzaal vlakbij zijn huis en zijn vrouw op dat moment thuis was (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/08/2011, p. 16). Tweede verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor daarentegen dat haar echtgenoot in oktober 2010 thuis werd meegenomen (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 01/08/2011, p. 5-6). De zenuwachtigheid van tweede verzoekster en het feit dat de woning de bowling en het gebouw van de GOVD vlakbij elkaar gelegen zijn, zijn niet van aard om deze fundamentele tegenstrijdigheid omtrent een essentieel aspect van het asielrelaas op te heffen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers pogen hun gebrek aan kennis over de protestmeeting te vergoelijken door de intentie van de deelname van eerste verzoeker aan de meeting ten zeerste te relativeren en door te poneren dat hij sociaal verplicht was hieraan deel te nemen. De motieven voor zijn deelname vormen echter geen verklaring voor zijn onjuiste verklaringen. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekers de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die werden geuit bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen bij het Commissariaat-generaal over het aantal arrestaties proberen te rechtvaardigen door achteraf te verduidelijken wat ze bedoelden met *"contacten met de autoriteiten"*. Een verduidelijking achteraf volstaat echter niet. Verzoekers hadden deze verduidelijking reeds kunnen geven tijdens het verhoor (RvS 3 maart 2000, nr. 85.818), toen ze *nota bene* werden geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden (bv. stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/08/2011, p. 18). De terloopse opmerking van verzoekers over hun kennis van computers en internetconnecties komt de Raad te dezen niet dienstig over.

2.7. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker zijn opvallende verklaringen met betrekking tot zijn internationaal paspoort wijt aan verwarring. Nochtans blijkt uit het administratief dossier op grond van de stempel die werd aangebracht in het binnenlands paspoort van eerste verzoeker duidelijk dat hem (slechts) op 29 oktober 2010 een internationaal paspoort werd uitgereikt (stuk 19, Documenten, kopie binnenlands paspoort). Tijdens zijn gehoor verklaarde eerste verzoeker echter dat zijn internationaal paspoort ter gelegenheid van de huiszoeking in beslag werd genomen (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/08/2011, p. 5), met name op 17 of 18 oktober 2010 (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/08/2011, p. 16). Na confrontatie met de stempel in zijn intern paspoort, waaruit dus blijkt dat hij de inbeslagname situeert na de afgifte, blijkt eerste verzoeker niet bij machte hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/08/2011, p. 20). Door in zijn verzoekschrift te stellen dat hij verward is over de data, heft hij het manifest leugenachtig karakter van zijn verklaring over de inbeslagname niet op.

2.8. De loutere bewering van verzoekers dat er een situatie van toenemend geweld heerst in Ingoesjetië en het besef dat de autoriteiten verzoekers niet met rust zouden laten is verre van voldoende om te verklaren waarom de periode tussen de laatste problemen (oktober 2010) en de vlucht naar België (juni 2011) opvallend lang was. De Raad besluit dat verzoekers er niet in slagen het ongeloofwaardig karakter van hun relaas om te buigen.

2.9. Wat de ter terechtzitting neergelegde stukken betreft, merkt de Raad op dat eerste verzoeker niet kan verduidelijken hoe de stukken in zijn bezit zijn geraakt. Hij geeft aan dat ze door “ *iemand*” werden meegebracht. Uit de enveloppe blijkt in elk geval niet dat ze vanuit de Russische Federatie werden verzonden, waardoor de herkomst van de stukken onduidelijk blijft. Verder verduidelijkt de Raad vooreerst dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is het bevreemdend dat verzoekers in hun verzoekschrift uitdrukkelijk verklaren dat het onmogelijk is om stukken te bekomen, terwijl ze op de terechtzitting drie stukken neerleggen, met name een oproeping voor een verhoor, een herinnering naar aanleiding van deze oproeping en een brief van een mensenrechtenorganisatie die de situatie van eerste verzoeker beschrijft. Inhoudelijk merkt de Raad met betrekking tot de convocaties op dat deze louter stipuleren dat eerste verzoeker zich dient aan te bieden voor het afleggen van een getuigenverklaring. De verwerende partij merkt ter terechtzitting op dat de convocaties geen gegevens bevatten over de reden voor de oproeping. Bijgevolg kunnen deze niet als bewijs worden aanzien van het asielrelaas. Daarnaast kan een brief van een mensenrechtenorganisatie, die duidelijk een gesolliciteerd karakter vertoont, die enkel een vage weergave bevat van het asielrelaas van verzoekers, en die blijkbaar op grond van getuigenissen van burens en verwanten werd opgesteld, bezwaarlijk als een objectief bewijs van de beweerde vervolgingsfeiten worden aanzien. De neergelegde stukken tonen niet aan dat het relaas geloofwaardig is.

2.10. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

2.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, kunnen verzoekers zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen dus niet voorhouden dat hun relaas niet in het licht van deze wetsbepalingen werd onderzocht.

2.12. Inzoverre verzoekers zich beroepen op de actuele situatie in hun land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dienen zij aan te tonen dat hun “*(...) leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoekers met een algemene verwijzing naar allerhande algemene rapporten en (internet-)artikelen, waarvan het merendeel bezwaarlijk actueel kan worden genoemd, niet aantonen dat er actueel in Ingoesjetië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een integrale lezing van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund en die dateert van 2011, waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven. De algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië is volgens deze informatie niet van dien aard dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld (stuk 20, Landeninformatie, SRB Ingoesjetië 11 januari 2011). De beoordeling van de commissaris-generaal kan op grond van wat voorafgaat geenszins als onredelijk worden afgedaan.

2.13. Verzoekers hebben geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN